

Jézus Krisztus valóban Isten!

Kérdés:

„Az

„Istennek formájában vala” kifejezés, amely Fil 2:6-ban található,

azt sugallja-e, hogy Krisztus nem volt Isten?

Noha annyira megdöbbent bennünket néhány szöveg egy-egy igében, hogy meg sem figyeljük a szakasz többi részét. Pedig legtöbb esetben azok a szavak szövegkörnyezetükben értendők. Ez a helyzet a kérdéső által felvetett igében is. Az „alak” (görögül: morphe) főnevet kótszer használja a Szentírás Fil 2:6-7-ben, és mindkét esetben Krisztusra vonatkoztatva: „Istennek formájában vala” (6. vers), és „szolgai formát vevőn” (7. vers). Az első esetben az ige abban a formájában áll le Krisztust, amelyben még emberré léte előtt volt. A második esetben pedig a szöveg a testben megjelent Megváltót jellemzi. Ebből az következik, hogy a kifejezés Krisztus léteformájára vonatkozik.

Másodszor,

figyeljük meg, hogy amikor az ige második alkalommal használja a főnevet, a hozzá kapcsolódó ige: a „felvenni, elfogadni”, ami arra utal, hogy Krisztusnak ez a léteformája nem egyenlő természetű léteformával! Nem arra utal, aki testre léte előtt volt, hanem arra, aki utána lett. Amikor a szöveg azt mondja: „szolgai formát vevőn”, ez nem azt jelenti, hogy úgy nézett ki, vagy olyan volt a legelső megjelenése, mint egy szolgának. Azt jelenti, hogy amikor ember formájában jött el, akkor valóban szolgává lett. A kifejezés magában foglalja a rendeltetést (vagyis eljövételének célját) és anyának valóra váltását.

Harmadszor: az

„Istennek formájában vala” azt fejezi ki, ki volt Krisztus önmagában. Nem úgy nézett ki, mint Isten, hanem maga volt Isten. Olyan forma volt, amilyen csak Istennek van. Más szóval, „Isten formája” olyan létezési módot jelent, ami csak az isteni anyaságja. Az angol New International Version Biblia így adja vissza ezt a kifejezést: „Isteni természetűben létező”. Ez nagyon is helyesen utal arra, hogy a „forma” Krisztus természetét jelenti, mielőtt még emberré lett volna. Ez idegennek tűnhet számára, mert mi valaminek a megjelenésére, vagy alakjának leírására használjuk a „forma” szót, de a példánál használva kifejezéssel nem ez a helyzet. Ez arra a formára utal, ami egy személy természetét határozza meg, vagy áll le. Jézus nem csupán szerepként jött el, hogy Ő olyan, mint egy szolga, vagy olyan, mint Isten, hanem valóban szolga volt és valóban Isten volt!

Negyedszer: A

kifejezésnek ezt az értelmetzősöt támasztja alá a 6. vers kijelentése: Jézus „nem tekintette zsékmánynak azt, Istennek egyenlő”. A „zsékmánynak tart” vagy „ragaszkodik valamihez”

(görögül: harpagmos) jelentése:

„Évalaki ragaszkodik valamihez, ami már egyébként is az” - ami ebben az

esetben az isteni természet. Mielőtt Jézus emberré lett, ahelyett, hogy

ragaszkodott volna Istennek való egyenlőségéhez, „é önmagát megreszt, szolgai formát vevőn” (7. vers)

döntött, hogy megalázza magát, mégpedig egy szolga szintjére. Aki önmaga is

Isten volt, "aki Isten szolgája" lett (1. Mózes 53:11-12). Ez Isten mérhetetlenül nagy szeretetnek csodálatos és dicsőséges kinyilatkoztatása!

Mit jelentenek

Zsid 1:3 szavai: "Éz az ő dicsőségeinek visszatérő zödése"?

A Biblia ebben

a szakaszban Krisztusnak emberrétele előtti, isteni természetével foglalkozik. Az angol New International Version Biblia Á-gy fordítása: "Éz az Ő [Isten] Istennek pontos kiábrázolása". Mindkét fordítást igen nehéz értelmezni, ezért egy jó bibliai lexikon, vagy kommentár sokat segíthet a kérdés megválaszolásában.

Erre a

kérdésre nem válaszolhatunk anélkül, hogy ne utalnánk néhány görög szóra, amit Pál használt ebben a szakaszban. Két kifejezés közül az egyik nagy jelentőségű. Az első a karakter, amit az iménti fordítás "Éz pontos kiábrázolás"-nak fordít. Ebből származik a magyar nyelvben is már elfogadott "Ézkarakter", "Ézkarakteres" szó. Ez egy tárgy vagy személy megkülönböztető jegeit, vonásait jelenti.

A második

görög kifejezés a hupostasis, aminek jelentése: "Éz szemely, Isten". A görög irodalmi szövegekben ezt olyankor használják, amikor valaminek az alapjára, Istenre akarnak utalni. A Zsidókhoz Á-rt levélben Istenre, Istenre utal ez a szó.

Ez a szakasz

két fontos gondolatot tartalmaz. Először: Krisztus teljesen Isten, mert rendelkezik Istennek megkülönböztető és kizárólagos vonásaival. Másodsor: kihangsúlyozza, hogy Jézus Krisztusban Isten nyilatkoztatta ki magát. Benne felismerhetjük Isten egyedülálló vonásait, ami megkülönbözteti Őt minden más Istentől. Csakis Krisztus - aki teljesen Isten - tudja kinyilatkoztatni számunkra Isten természetének teljességét (v. Kol 1:19).

Á

Angel Manuel Rodriguez